На гори високі, на срібло снігів!
На саму далеку вершину!
З якої раніше крилатих орлів,
Вітаючи, ранок я стріну...

За хмари! Де сонце блискуче жиє,
Не томлячись сяєво лити...
Де світу набрав би я в серце своє
І сам уже зміг би світити.